

Sygn. akt II UK 39/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku E. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego E. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 marca 2012 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 27 listopada 2009 r. oraz z dnia 17 grudnia 2009 r. dotyczących obniżenia świadczenia emerytalnego od dnia 1 stycznia 2010 r.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby

Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm., zwanej dalej ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 24, poz. 145, zwanej dalej ustawą zmieniającą z dnia 23 stycznia 2009 r.), zmieniający zasady liczenia wysokości emerytury policyjnej dla określonej grupy osób został zinterpretowany w zgodzie z powołaną przez ten Sąd uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210) oraz wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-ZU 2012 Seria A 2010 Nr 2, poz. 15). Oznacza to, że organ rentowy dokonał prawidłowego wyliczenia wysokości świadczenia zgodnie z zasadami obowiązującymi od dnia 1 stycznia 2010 r.

W skardze kasacyjnej ubezpieczony zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: 1/ art. 15 ust. 1 i art. 15 b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na nieuwzględnieniu „zasady emerytalnej przewidzianej w art. 15 ust 1”, który wyraźnie stanowi, że po 15 latach służby przysługuje emerytura w wysokości 40% podstawy jej wymiaru i wzrasta za każdy rok służby lub pracy odpowiednio o 2,6%, 0,7% lub 1,3% podstawy wymiaru, a która to zasada nie została przez ustawodawcę zmieniona ustawą zmieniającą z dnia 23 stycznia 2009 r., 2/ „art. 2 Konstytucji RP przez naruszenie zasady ochrony praw słusznie nabytych” tzn. prawa do emerytury policyjnej „w wysokości 40% po 15 latach służby, którego to prawa ustawodawca nie zabrał wspomnianą ustawą nowelizującą z 2009 r. Zmiana wysokości emerytury wystąpiła powyżej tego progu odpowiednio o 2,6%, 0,7% lub 1,3%. Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku prawa tego nie uwzględnił. Wbrew woli ustawodawcy uznał, iż Stronie Skarżącej prawo to zostało ustawowo odebrane”, 3/ art. 10 ust 2 Konstytucji RP „przez stworzenie przez Sąd Apelacyjny normy prawnej ustalającej podstawę wymiaru emerytury policyjnej Skarżącemu

wbrew woli ustawodawcy wyrażonej w treści art. 15 ust 1” ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, zmieniając ustanowione tym przepisem prawo do emerytury 40% po 15 latach służby i jej dalszy wzrost o 2,6% podstawy wymiaru za każdy rok służby na 0,7%. W skardze zarzucono też „naruszenie przepisów postępowania, o jakich mowa w art. 398¹ § 1 pkt 2/ k.p.c., które to uchybienie według Strony skarżącej miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z 1994 r.”, w którego rozumieniu zmiana prawa nie jest nową okolicznością ani nowym dowodem, o jakim mowa w tym przepisie i nie może stanowić o ponownym ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego na niekorzyść skarżącego, 2/ art. 233 § 1 i § 2 k.p.c. przez pominięcie istotnych dowodów mających wpływ na rozstrzygnięcie takich jak „dokumenty Sejmu RP w zakresie odrzucenia poprawki nr 3 w głosowaniu nr 29 na posiedzeniu nr 32 w dniu 19.12.2008 r. do wyżej wymienionej ustawy z dnia 18.02.1994 r.”, dotyczącej zabrania ustawową nowelizacją prawa do emerytury 40% po 15 latach służby funkcjonariusza bezpieczeństwa państwa PRL.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony tym, że na tle sprawy występuje istotne zagadnienie prawne, jako że Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11, ustalił, że wysokość emerytury wyliczonej wyłącznie za okres pełnienia takiej służby może być niższa niż 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. „W rozumieniu tego zapisu Sądu Najwyższego nie jest wiadome czy prawo do emerytury 40% podstawy wymiaru po 15 latach służby należy się tej grupie funkcjonariuszy, czy zostało im zabrane. W takim wypadku określona grupa ubezpieczonych byłaby pozbawiona tego prawa jedynie poprzez wykładnię orzecznictwa sądowego wbrew woli ustawodawcy. W takiej sytuacji zmienia się też sposób naliczania emerytury tej grupie funkcjonariuszy zmniejszając ich świadczenia emerytalne, nie tylko wskaźnikiem 0,7, ale także metodą wyliczenia emerytury, a tego ustawa już nie przewiduje”. Ponadto, „na tle zaskarżonego wyroku jawi się potrzeba ustalenia jednoznacznej wykładni, czy uregulowania art. 15b ust 2 ustawy z dnia 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym (...) oznaczają, iż zawarte w tym przepisie odesłanie, że przepisy art. 14 i 15 przywołanej ustawy stosuje się odpowiednio, uzasadniają posiadanie przez funkcjonariuszy wskazanych w art. 15 b ust. 1 prawa do

emerytury w wysokości 40% podstawy wymiaru za 15 lat służby, stosownie do art. 15 ust. 1 tej ustawy. Wykładnia powyższej regulacji dokonana przez Sąd Najwyższy uchwałą z dnia 3.03.2011 r., sygn. akt II UZP 2/11 jest niezrozumiała, wywołuje wiele rozbieżności już w samej treści uchwały i nie ustala czy prawo do emerytury funkcjonariuszy bezpieczeństwa państwa PRL z lat 1944-1990 określonych w art. 2 tzw. ustawy lustracyjnej, zostało im zabrane ustawą nowelizacyjną z 2009r., czy też im to prawo przysługuje nadał. Do wymiaru emerytury tych funkcjonariuszy ustalenie to ma zasadnicze znaczenie”.

Skarżący wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej punktu II i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpatrzenia wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu za wszystkie instancje według norm przepisanych. Z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, skarżący wniósł o rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej na rozprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wskazana we wniosku potrzeba wykładni przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nie występuje, ponieważ kwestia ustalenia wysokości emerytury policyjnej z uwzględnieniem wprowadzonej od dnia 16 marca 2009 r. zmiany zasad obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w organach, o których mowa w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji była już przedmiotem rozważań judykatury. Przede wszystkim Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-ZU 2012 Seria A 2010 Nr 2, poz. 15) potwierdził zgodność art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jednocześnie Trybunał

uznał, że przepis ten nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. W tych kwestiach Trybunał Konstytucyjny dokonał wszechstronnej analizy zgodności zakwestionowanej regulacji z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i na gruncie orzecznictwa Europejskiej Komisji Praw Człowieka i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do weryfikacji stanowiska Trybunału Konstytucyjnego, ale jest nim związany (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP) także dlatego, że podziela stanowisko i konstytucyjną argumentację prawniczą zawartą w kontestowanym w skardze kasacyjnej orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego. Także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r. (II UZP 2/11, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210) wyjaśnił, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990, emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

Zawarta w skardze kontrowersyjna krytyka uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11, nie wymaga ani nie uzasadnia rozstrzygnięcia problemu prawnego jednoznacznie wyjaśnionego w tym judykacie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).